

както и представителите на революционната група като Павел, Лукан или Динко. Нито една от групите обаче не успява да осъществи пренос на социално производство, което да гарантира значимостта на целите и интересите. Всичко това илюстрира и кризисния етап от националното развитие, когато властимащите вече не са способни да реализират социално инвестиране, а групата на революционерите още не е взела властта, но живее с илюзията за могъщество, с едно фантазмено желание, което смазва желаещото производство.

Романът "Тютюн" е художествено изображение на националния живот непосредствено преди и по време на Втората световна война. За кратък период от време са разгърнати множество взаимно преплитачи се сюжетни линии, представени са различни класи и индивидуални образи. Без да бъде типично епически роман "Тютюн" съдържа множество епични елементи, които се съдържат в широко мащабното пресъздаване на историческата драма, на историческия сблъсък на две идеологически системи. На фона на протичащите социално-политически промени са представени индивидуалните драми и конфликти, въплътени в сложни и противоречиви характери. Много от героите на Димов, подобно на героите от другите му романи, са водени от изпепеляващи страсти, които не успяват да овладеят и споделят, и които в крайна сметка ги обричат на самота. Герои като Ирина и Борис, Фон Гайер или Костов живеят със своята фаталистична отдаденост на идеалното, с желанието и амбицията да променят света според собствените си представи за чест и достойнство. Това изисква вклиняване в йерархиите на властта, където групите се свързват като желаещи машини, за да организират потоците желание. Борис е воден от огнената и обезличаваща страст на парите и властта, и докато в началото това може да бъде разчетено като комплекса на бедния и желанието му да надмogne собствената си социална детерминираност, то в края героят е изправен пред ужаса на невъзможността да властваш над себе си, пред пълната идентичностна редукция. Желанието да властват над хората и нещата води Димовите персонажи до кризата на обезличаването. Снобското високомерие ги превръща в